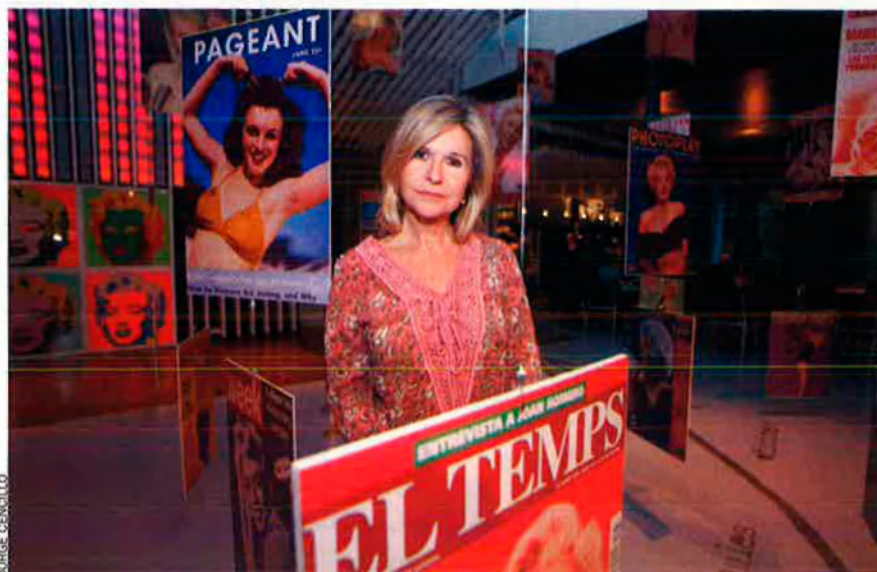

“Ella només volia ser meravellosa”

“De cara a la gent era Marilyn Monroe, però per a ella, sempre Norma Jeane”.

Per què col·leccioneu?
—Quan tenia deu anys ja em quedava encantada a les marquesines, admirant els fotogrames. Fins i tot em saltava classes per anar al cinema. I quan repartien els fotogrames, que aleshores et donaven en cromos, els col·leccionava. Es pot dir que sóc fan del col·leccionisme des del bressol.

—**I com vau passar dels cromos a les subhastes?**

—Teníem una productora, Manga Films, que ara hem venut, i es pot dir que col·lecció i professió van juntes. Anàvem a Los Angeles a comprar films i vam començar a comprar també objectes, fotografies... Després vam posar-nos en contacte amb Christie's, i ara ja ens avisen quan hi ha coses que ens poden interessar. Tot això ho feia amb el meu marit.

—**Que vau conèixer comprant articles de col·lecció...**

—Sí. A Barcelona, al mercat de Sant Antoni. Volíem la mateixa foto. Al final me la va cedir, però en canvi del telèfon [riu].

—**Quan entràreu en el món Marilyn?**

—Va ser en trobar aquell xec signat com a “Marilyn Monroe Productions”: “Ostres –vaig pensar–, no era tan ximple

A més d'empresària del sector del cinema, la barcelonina Maite Mínguez és propietària d'una de les col·leccions més importants del món d'objectes relacionats amb el setè art.

com deien.” No sabia que havia tingut una productora. A partir d'aquí, la resta.

—**Devia ser conscient de la imatge de ximpleta que es transmetia d'ella. Com penseu que s'ho prenia?**

—Era una lluita constant. Jo he vist –encara no en tinc cap, però potser si en trobo en alguna subhasta en compraré– llibres que tenia, que llegia i subratllava. També es va preocupar d'estudiar interpretació, volia papers dramàtics...

—**La vostra col·lecció aplega tota la vida de Marilyn...**

—Va tenir una infantesa molt complicada, amb una mare volàtil que tan aviat desapareixia com tornava, i actuava com si la filla la destorbés. Mai no es va saber

qui era el pare. El seu millor amic era un gos petit que va trobar al carrer, i un veí el va matar. Es va casar molt jove: gairebé la van casar per desfer-se'n. Va tenir certa relació amb la germanastra (filla d'una relació anterior de la mare, per bé que ella digués que no havia tingut fills abans de Norma Jeane, o que s'havien mort). S'havien escrit cartes. En tenim a la col·lecció.

—**No sembla que fos gaire feliç...**

—Feliç, feliç, crec que no ho va ser mai. Potser quan es va casar amb Joe DiMaggio, però ell era molt gelós. Es van separar i va patir molt. Crec que va ser un dels homes que més la va estimar. Fins al final. Sempre enviava una flor a la seva tomba. Sempre. Jo la hi vaig veure. Una rosa. Vermella. De fet, quan ella va morir i s'estava allà al dipòsit, no la reclamava ningú fins que no va moure-ho Joe DiMaggio. Imagina't. Molt envoltada de fama i de gent, però estava allà ben sola.

—**Quan no actuava es deia Norma Jeane o Marilyn?**

—De cara a la gent era Marilyn Monroe, però per a ella, sempre Norma Jeane.

—**Sempre?**

—Sí. I quan és Marilyn, sempre hi ha una part de Norma Jeane. No tenia ànsia de tenir. Fins al final no es va comprar una casa, per exemple, i encara senzilla. I mira les joies: no en tenia, són bijuteria.

—**I la cançó famosa: “Diamonds are a girl's best friends”?**

—Tot posa. Era una persona molt generosa que no guardava coses per a ella. I si mires els vestits del guarda-roba personal, són molt senzills. Ara bé, se'ls posa ella i es transformen completament.

—**I què en feia, dels diners?**

—Tampoc no era de les actrius més ben pagades, eh? A la pel·lícula que va fer amb Jane Russell, que en tenim el vestit a l'exposició [*Els senyors prefereixen les rosses*, de Howard Hawks], Jane Russell guanyava moltíssim més que ella, per exemple. Es va comprar la casa amb *Ningú no és perfecte* (en espanyol, *Con faldas y a lo loco*) i una altra: va pagar els impostos i l'entrada de la casa i ja està. Ella ja ho deia: “Jo no vull diners: només vull ser meravellosa.”